

JEŽKOV KOTIČEK

Nenavadne misli o navadnih rečeh

Zadnje čase se mi nenehno dogaja, da namesto že izbrane knjige v tale moj kotiček, zadnji hip vskoči nek drug avtor z neko drugo, bojda še boljšo knjigo. Danes bi namreč morali brati Malega Nikolo. Pa mi je prijateljica zaupala, da se ideja v knjigi popolnoma izgubi, če ne bereš v izvirniku - v francoščini. Žal, kdaj drugič. Prijazno mi je posodila drugo knjigo rekoč: "Še boljša je!"

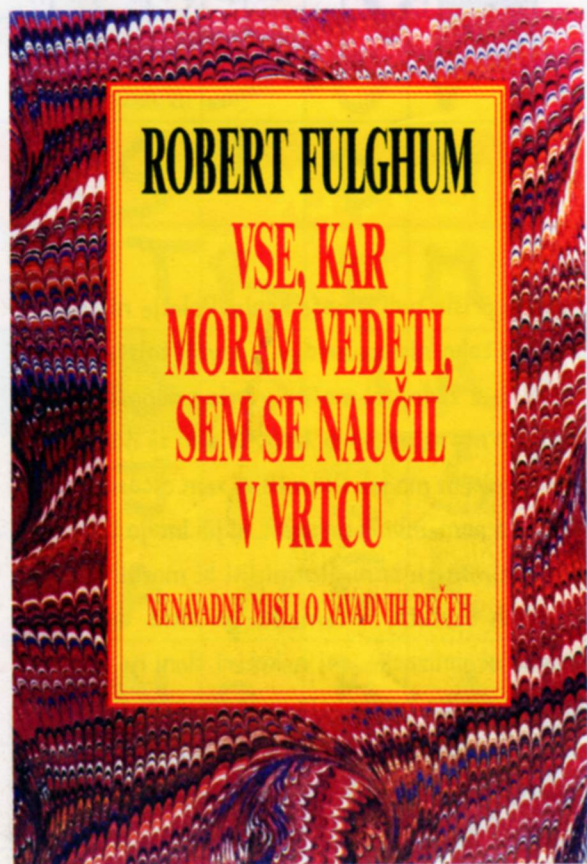
Knjižico sem z zanimanjem odprl in prebral avtorjevo uvodno besedo. Izvedel sem za kaj gre in kako moram brati. Popolnoma odveč, saj ima bralec suvereno pravico do lastnega načina sprejemanja napisanega in svobodne interpretacije. Konec koncev mu nihče ne brani, da knjige celo ne odloži, ko se mu le zahoče. Gladko bi uvod preskočil, pa sem k sreči zaradi njegove kratkosti vztrajal do konca in našel zanimiv odlomek. Prepričal me je, da moram nadaljevati.

Zapiskov Roberta Fulghuma ni težko brati. V knjigi - **Vse, kar moram vedeti, sem se naučil v vrtcu** - avtorjeva misel teče kot namazana, primeri so iztrgani iz njegovega vsakdana, slog pa je preprost in domač. Utelesena jasnost in moč, ki ganeta vsakogar! Vse to z namenom, da ob branju morebiti ne bi zašli. Vsebina teh res kratkih utrinkov je vsaj zame drugotnega pomena. Je zgolj sredstvo, ki zlahka iz nas izvabi preproste asociacije, zaprašene spomine, utemeljene pomisleke, kakšno solzo, največkrat pa prešeren nasmeh. Vsaka pripoved v tej knjigi se vas bo dotaknila, prisilila vas bo, da boste premišljevali o lastnem življenju.

V knjigi ni sodobnih čudežnih formul, zapletenih nepomembnih stvari ali tipičnih ameriških odgovorov na večna vprašanja. Našli boste "le" razmišljanja nekega človeka o

Jež svetuje, vi preberete
Robert Fulghum, **Vse, kar moram vedeti,
sem se naučil v vrtcu**

čudežu vsakdanjega življenja. Resnica v vsakdanji obliki. Najdemo jo v vsemogočih zgodbah. Pri najboljših sosedih, s pomočjo skromnega čevljarja, na plesu z grdim Indijancem, v živalskem ali zelenjavnem vrtu in še bi lahko naštevali. Podnaslov in odlomek povesta skoraj vse. Prijetno branje želim!

Verujem, da je domišljija močnejša od znanja.
Da je bajka bolj prepričljiva kot zgodovina.
Da so sanje močnejše od dejstev.
Da upanje vedno prevlada nad izkušnjami.
Da je smeh edino zdravilo za žalost.
In verujem, da je ljubezen močnejša od smrti.

JEŽKOV KOTIČEK

Butec in butec po slovensko

"Tri ure hoda za pustno nedeljo leži vas, pa ji pravijo mesto. Sredi vasi se cedi rjava mlakuža, ji pravijo potok. Ob obeh krajih mlakuže stoje kočice, jim pravijo hiše. Dve, tri hiše imajo nadstropja, takim hišam pravijo graščine. Ime je vasi Butale."

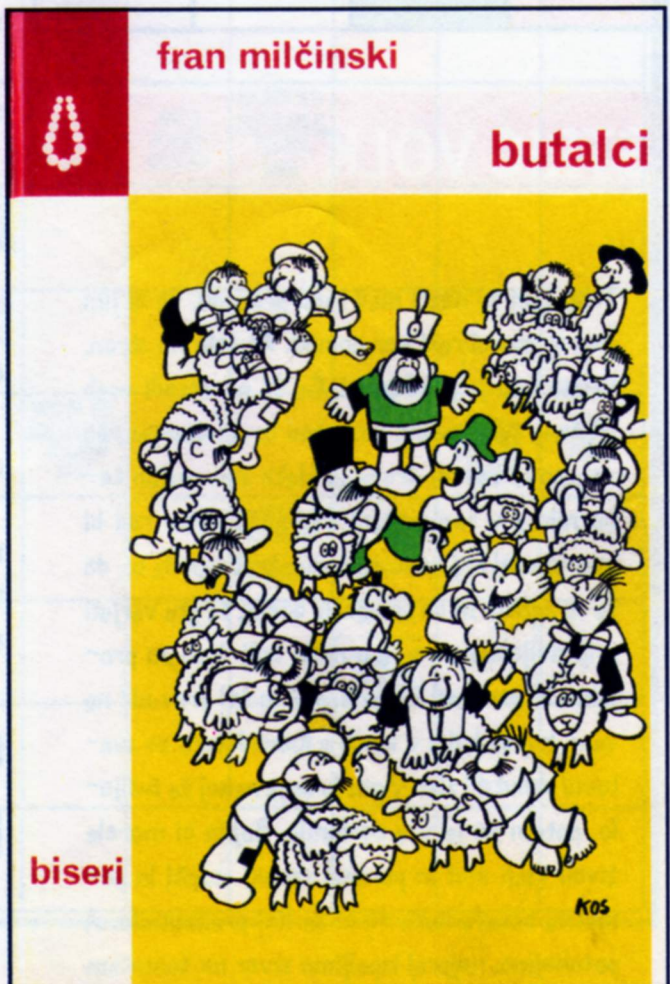
Tiste, ki željno pričakujete mojo misel o Harryju Potterju, bo tale izbor "iz naftalina" žal še enkrat grenko razočaral. Če pa bo vaša radovednost premagala vaše predsodke, obljubljam veliko smeha in zabave.

Vemo, da so! Slišali smo že zanje. Toda .. Kdo vendar ti **Butalci** so, kje živijo, kaj počno, kaj tare njih in koga tarejo oni? Skoraj vse o njih nam zaupa **Fran Milčinski**. Zdi se da Butalci, odkar so rešili težave s soljo, v potu svojih obrazov izdatno razširili cerkev in se podali v lov za strašnim Cefizljem – to nemara že veste, živijo mirno in spokojno. Motite se, pošteno se motite!

Vzemite si prosim urico časa in preberite slabe tri ducate čisto kratkih, a sila duhovitih zgodbic, ki jih je Fran Milčinski napisal že davnega leta 1917. Če se starejših slovenskih literarnih del kot po pravilu ogibate zaradi temačnih vsebin raztegnjenih na nekaj sto straneh, je tale knjižica pravo nasprotje. Kratko in sladko! Takšnega humorja, preprostega, ljudskega, po vrhu še slovenskega, pa še ne. Morda se bo komu zazdelo, da je prestar za takšne zadeve, da je to stvar za male otroke. Odgovor: "Upam, dragi bralec, da nikoli ne boš prodal svojega iskrenega smeha ter kančka otroka v sebi, potem pa se tako izgovarjal na svoja leta!"

Jež svetuje, vi preberete:
Fran Milčinski, Butalci

In ko bodo vaši medvedki in vaše čebelice izvedeli vse o Butalcih, jim preberite še prigode Skavta Petra. Fran Milčinski je zakon!

"In so v teku let Butale pretesne postale za vse Butalce in je bil mlajši rod korajžen in šel pogledat po svetu in so se nekateri naselili ob Dravi, nekateri ob Muri, nekaj jih je prišlo celo do morja in so si tam postavili ognjišča. Ostali pa so, kar so bili."

Kar ozrite se, uzrli jih boste!

JEŽKOV KOTIČEK

Ko življenje boli

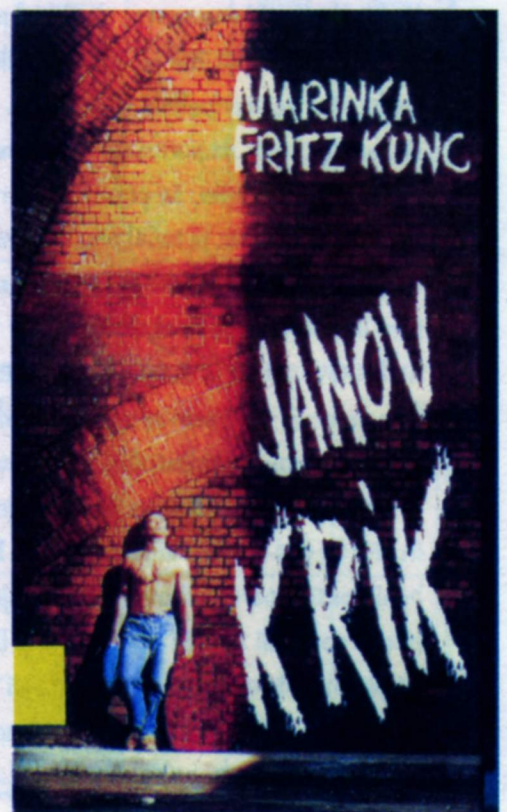
Marinka Fritz Kunc, žensko, ki se je podpisala pod sledečo resnično pripoved, sem prvič srečal v tretjem razredu osnovne šole. V nabito polni telovadnici je z nekim gostom govorila o drogah, odvisnikih, heroinu, začaranem krogu in ne vem še čem. Verjetno sem bil še premlad, da bi vse razumel tako kot bi moral. Morda pa je vseeno nekaj ostalo. Gotovo je ostal močan vtis. Tole je bilo najino drugo srečanje.

Ni vedno sonca, ker ga mnogokrat zakrijejo oblaki. Saj tudi vzponom vedno sledijo padci. Včasih se vse to lahko zgodi neznansko hitro. Kot da je včeraj bilo vse v najlepšem redu, danes pa, kot strela z jasnega, smo v breznu, ki mu ne vidimo izhoda. Upanje umre zadnje in zdi se, da je ljubezen tista vrv, ki se je oklepamo v tem upanju, da bo nekoč bolje. In kaj je močnejše kot materina ljubezen do svojih otrok?

Ljubezen je še edini, a močan most, ki povezuje Jana in njegovo mamo. Kruta usoda, morda splet naključnih okoliščin sta pokvarila družinsko idilo in odraščajočega najstnika Jana pahnila v drug svet. Temačen svet, ki ga je

družba umaknila na obrobje, ker ga preprosto ne mara in trpi. Enako počne s tako označenimi ljudmi. Razumljivo, saj kriminal, alkohol, droge in nasilje niso ideali naše družbe. Jan je pri svojih sedemnajstih že poznal vse. Grehi iz preteklosti, stari "prijatelji", neznosni pritisk družbe in nove tegobe so ga zavrтели v začaran krog, ki mu je sproti podiral stopnice na tako želeni poti navzgor.

Knjiga **Janov krik** je pretresljiva izpoved matere, ki se kot žival za mladiča bori za življenje svojega sina. Kalvarija, ki ji ni videti konca. Ko se vsako upanje utopi v sončnem žarku novega jutra. Tako dan za dnem. Ne recite, da se kaj takega ne dogaja!

Jež svetuje, vi preberete:
Marinka Fritz Kunc, Janov krik

Kaj nam ostane? Ljubezen in prijatelji gotovo. In knjige. Ravno končujem pretresljiv roman iste avtorice z naslovom Borboletta. Toplo priporočam.

Mimogrede, naokoli je prvo leto našega druženja. Če ste v tem času prebrali vsaj dve knjigi, ste bojda že nad slovenskim povprečjem. Čestitam. Morda pa vam je samo všeč in preberete le tisto nekaj kratkega, kar nekdo, ki ga poznate, napiše o knjigah v vašo priljubljeno revijo. Izbira pa je tako ali tako vaša. Srečno!

JEŽKOV KOTIČEK

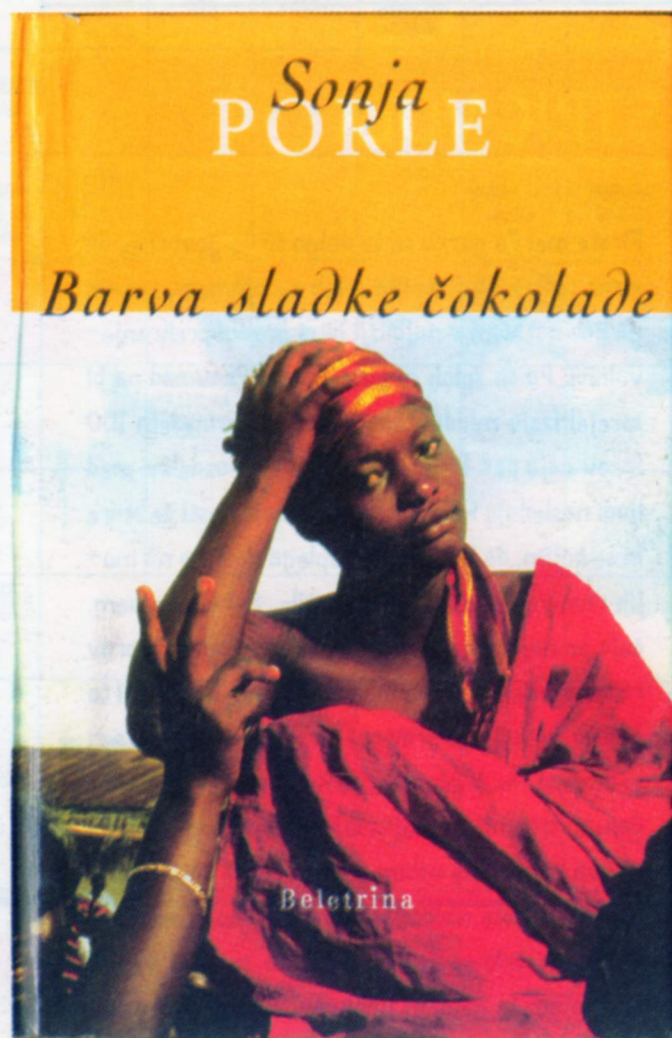
Tisoči obrazov

Zlagal bi se, če bi rekel, da me je Črna celina s svojimi čari neverjetno privlačila že od nekaj. Potem se je zgodilo nekaj, kar je spremenilo moje življenje. Zgodila se je Afrika. Ne le, da danes z največjim veseljem preberem, kar mi o tej čudoviti celini pride pod roke. V meni še vedno tli upanje, da znova začutim ...

Potruditi se moram, da v tokratni predstavitvi opravičim izbor knjige, ki svojo vsebino ponovno črpa v srcu črne Afrike. Saj se še spomnite Nub, kajne?! Zemlja, za katero se zdi, da jo mogočni Nil veže, napaja in razdvaja hkrati, ima namreč več obrazov. Natančneje neskončno obrazov in nikoli ne boš spoznal vseh. Lahko se le prepustiš in privoščiš človeku v sebi kanček tistega, kar ti je pravzaprav po sreči bilo dano.

Sonja Porle, ki je knjižno nebo razsvetlila že s svojim prvim Črni angel, piše nekako drugače. Težko pojasnim! Piše preprosto, natančno, bogato in nenarejeno. Kakor da ji niti za hip ni bilo potrebno pomisliti, kako bi svoje srečanje s temi čudovitimi ljudmi prenesla na papir. V knjigi **Barva sladke čokolade** govori o svoji Afriki, o svojem pogledu, o svojem iskanju. Zanimivo, da se je veliko in natančno posvetila najrazličnejši afriški glasbi in ljudem, ki jo ustvarjajo. Knjigo sestavlja 14 zgodb, ki so razdeljena v 3 tematska poglavja, vsaka od njih pa je v letih od 1994 – 1998 že bila objavljena bodisi v Sobotni prilogi Dela, reviji GM ali reviji Muska.

Znani novinar je v predgovor knjigi med drugim zapisal: "Če se ti v Afriki malo ne zmeša, nisi normalen. In Sonja je

imela prav. Srečanja z Afričani odprejo pot domišljiji in zaradi teh poti so potopisi po afriških deželah vedno tudi potovanja po imaginarnih krajih." Prepričajte se sami!

V pozni starosti je tiho in nepričakovano za vedno prenehala ustvarjati švedska mladinska pisateljica Astrid Lindgren. Njene zgodbe pa nas bodo k sreči vedno razveseljevale. Otroci je tako ne bomo nikdar pozabili.

Jež svetuje, vi preberete:
Sonja Porle, Barva sladke čokolade

JEŽKOV KOTIČEK

Bilo je, kakor da bi med prsti držal sam nič

"Lahko bi dejali, da je to zgodba o ljubezni. Ampak ko bi bila samo to, je ne bi bilo vredno pripovedovati. Vanjo so vpletena hrepenenja in bolečine, za katere natanko vemo, kakšna so, vendar nimajo pravega imena, s katerim bi jih izrazili. Vsekakor to ime ni ljubezen."

Zaplujmo tokrat v drugačne vode. Prepustimo se užitkom in veter naj se upre v naša jadra, ki so tokrat stkana iz najboljše, najtanjše, najfinejše svile. Nisem strokovnjak za to že od nekdaj cenjeno in strast vzbujajoče blago. Tudi sam avtor **Alessandro Baricco** (prepričan sem) to ni, zato ne pričakujte dolgovezenja o pridelavi žlahtnega "niča". Je zgolj, in ravno to me je kar dvakrat dobesedno privezalo k tej knjigi, preprosta kratka zgodba o nitih življenja, ljubezni in hrepenenja nekoga Herveja Joncoura. "Klasično, stokrat izpeto, kakorkoli že obrnemo," boste rekli. Ne prenačimo se, kajti prepričan sem, da si sploh ne predstavljate tegob ne radosti ljudi, ki kupujejo in prodajajo sviloprejke.

Piše se leto 1861. Majhnemu mestecu nekje na jugu Francije pravijo Lavilledieu. Kolikor težje za izgovorjavo, toliko bolj primerno za občutljivo svilarsko obrt, ki se je po prihodu posebneža Baldabioua tako razmahnila. Mestece je spokojno dihala s svilo, zato je bil udarec, ko je bolezen uničila sviloprejke daleč naokoli, toliko hujši. Tedaj se zgodba našega zaupanja vrednega možakarja Herveja, ki ga someščani pošljejo po zdrava jajčeca sviloprejk v deželo vzhajajočega sonca, pravzaprav šele začne. Kod vse je hodil, saj niti ni tako po-

membno, si preberite sami. Naj vam namignem, da je za usodni zaplet - tako kot nič kolikokrat v zgodovini doslej - poskrbela ženska. Moški vladajo svetu, a ženske moškim. Tako pravijo. Zato se tudi zgodi, vendar čisto drugačen konec. Spet ženska, tokrat tista »prava«. Vendar tako kot znajo samo tiste, ki resnično ljubijo.

Vedno se sprašujem, kakšno mnenje o knjigi vam s svojimi utrinki ustvarim. Tolaži in veseli me hkrati, da tudi danes tukaj ni pravega in napačnega. Danes pišem samo zaradi **Svile**, ki je zlepa ne izpustiš iz rok.

Jež svetuje, vi preberete:
Alessandro Baricco, Svila

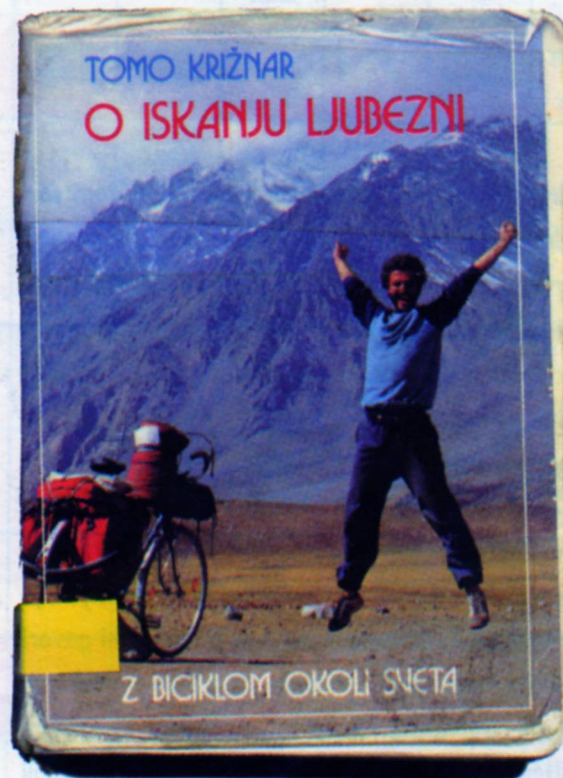
JEŽKOV KOTIČEK

Na kolo za dušo in telo

V vidni zadregi sem blodil med vsaj navidez neskončnimi policami domače knjižnice. Tam so me prijazne knjižničarke verjetno že vajene prav v vseh možnih razpoloženjih in se zato nič hudega sluteč samo smehljajo, ko me v soboto navsezgodaj zjutraj spet zagledajo v njihovem hramu. Hudič je namreč, če te pri tako prijetnem opravilu kot je brskanje za dobro knjigo, preganja čas.

Polovica navdušenja, ki me navdaja, ko z novo zalogo knjig mirno stopam proti domu, je v tem, da sem se do knjig dokopal sam. Skorajda kot žival – nagonsko. Tudi tokrat se mi je nasmehnila sreča. Zadnji hip, preden so knjižnico zaprli, je na polici ob meni tiho zaječala od množice dlani razcvetela knjiga. Pa te imam in sva šla.

Tomo Križnar, se spomnite, je že bil gost teh strani. Čeprav stremim k temu, da se avtorji ne bi ponavljali, mi ni žal, da spet beremo dušo, življenje, filozofijo, prigode in nezgode tega sila nenavadnega moža. Da je diplomirani ekonomist, strojni inženir, popotnik, kulturni delavec in novinar vse v eni osebi, naj vas ne zavede preveč, ker res ni pomembno. Prisluhnimo raje njegovemu **Iskanju ljubezni** ali zgodbi z za nas smrtnike čudnim podnaslovom **Z biciklom okoli sveta**. To ni samo potopis, ni zgolj dnevnik in ni le pripovedovanje nekega čudaka, ki se je nekega dne spomnil zajahati kolo in jo mahiniti proti Dalmaciji. Ko bi se največji vztrajneži verjetno ustavili še pred Črno Goro, jo Tomo mahne naprej do Beograda, v Bolgarijo, Turčijo in še naprej čez ozko kopensko grlo, ki

nas Evropejce loči od matere Azije. S kolesom in veliki srcem. Ne šteje prevoženih kilometrov, on išče ljudi, išče ljubezen, mir in svobodo. Sprva s kančkom dvoma, nato pa z vse večjo zavistjo in zanimanjem sledimo njegovim valovom navdušujočih čustev ter notranjih nemirov hkrati. Sledimo krajem, spoznavamo ljudi. Piše preprosto, tekoče, a nadvse domiselno. Lahko mu rečete čudak, Don Kihot, iskalec, izgubljenec... karkoli, toda ob branju boste začutili, da je iskren in zato prepričljiv. On verjame.

Kam so ga gnale noge, kod je hodil, kaj je doživel, kaj je iskal in kaj je našel? Ne dajte si dvakrat reči. Hitro na kolo in potrudite se vsaj do knjižnice. Po še eno noro knjigo.

Jež svetuje, vi preberete:
Tomo Križnar, O iskanju ljubezni ali z
biciklom okoli sveta

Mleko

*Ko iz tetrapaka v lonec priteče,
mleko zasliši nekoga, ki reče:*

*"Takole, še malo, pa bo Mibec vstal,
zato že kar zdajle mu skubam kakav."*

Mleko od groze se skoraj sesiri:

*"To ni mogoče, pri moji veri!
Da ob belino bom in ob okus,
to, primojduš, je ostuda in gnus!"*

*A bolj ko jezi se nad tem, kaj bo z njim,
močnejše od spodaj ga greje vroč plin.*

*"Jaz da kakav bom?! Nikdar nikoli!
Preveč sem ponosno, da to si dovolim!"
je besno vzkripelo, iz lonca ven vstalo
in belo in čisto se v svet je podalo.*

*"Do smrti bom mleko, nikoli kakav!"
je vpilo še ko so ga brisali s tal.*

Andreja Rozmana - Roza verjetno bolj poznate kot igralca, možaka, ki nam s televizijskega zaslona ponuja "življenjsko srečo", če bomo le kupili srečko. Videl sem ga, Roza namreč, že v vlogi igralca, recitatorja, otroškega animatorja, pevca, humorista in verjetno sem še kaj pozabil. Pošteno, ni kaj. Toda za smešno pojavo se skriva resno-ben mož, ki je (ne boste verjeli) napisal že kar zajeten snopič pesmi za otroke in

Jež svetuje, vi preberete:
Andrej Rozman Roza, Mali rimski cirkus

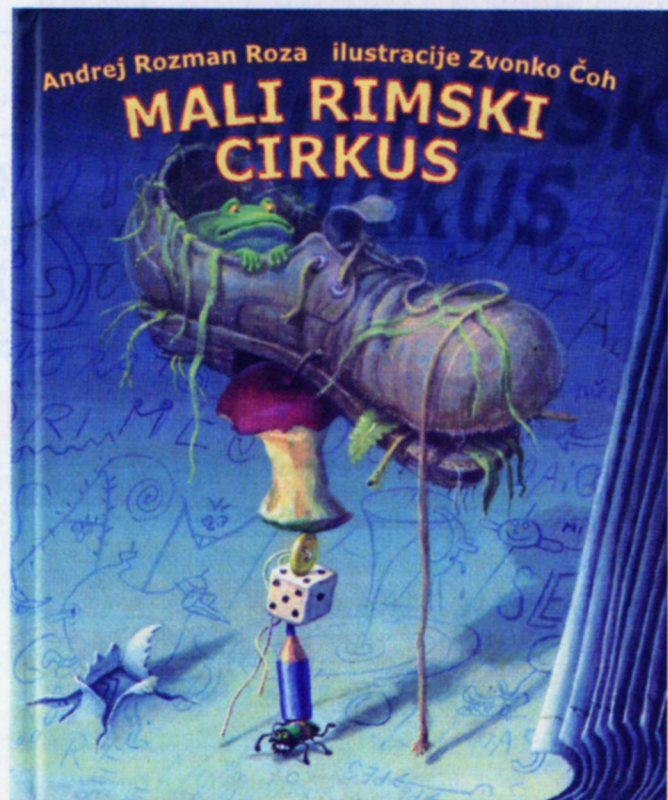
JEŽKOV KOTIČEK

Zdravilne rime

V nekaterih knjigah ležijo besede zložene prav na poseben način. Besede se iz vrstice v vrstico zlivajo v očarljivo sozvočje. V mislih imam pesniške zbirke. Nisem zaprisežen ljubitelj rim, toda knjižica, ki vam jo predstavljam tokrat, me je še vsakič spravila v boljšo voljo. In zakaj presneto to ne bi bil zadosten razlog, da zbirka pesmic najde prostor na teh straneh!? Najprej pa samo požirek za pokušnjo.

odrasle. Kot čisto pravi klovn, za katerega nihče ne ve, kaj se skriva za masko z velikanskim nasmeškom. Kdo ve, kaj se skriva v duši telesa, da pridejo takšne stvari izpod peresa?

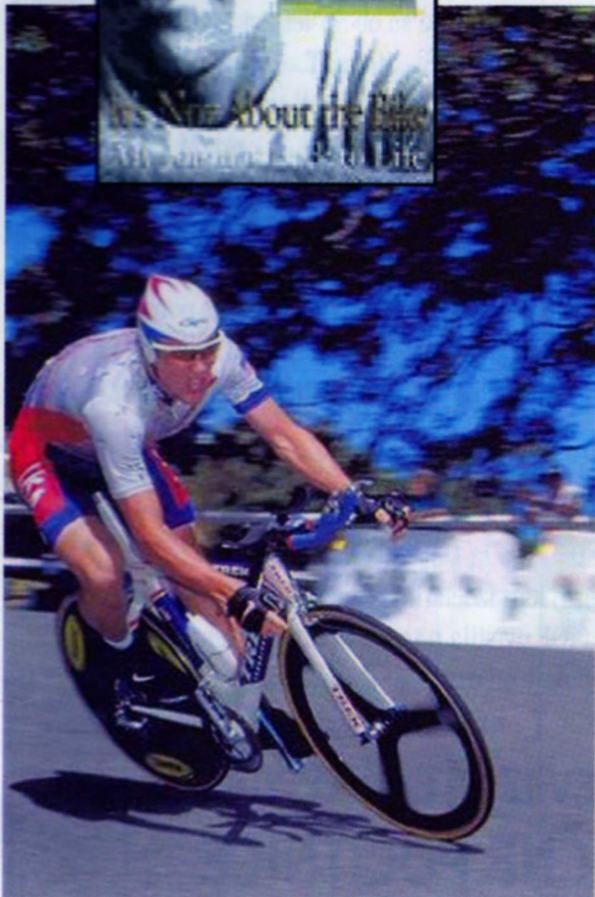
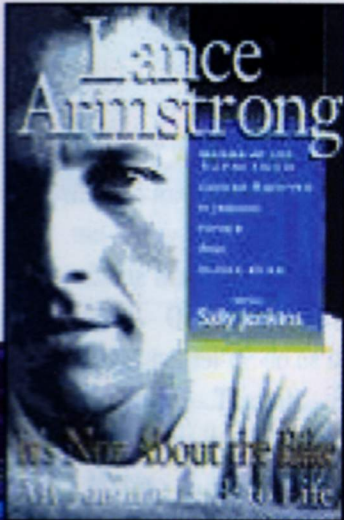
Menim, da je domiselno in bogato ilustrirano zbirko **Mali rimski cirkus** avtor sicer namenil otrokom, vendar je napisana tako, da jo lahko razumejo tudi odrasli. In tudi za njih je popolnoma neškodljiva. Možni stranski učinki so: dobra volja, veliko nasmeškov, ki se lahko razlezejo v trajnejši nasmeh, razširitev pljučnih mešičkov, izginotje dolgega časa in misel na ljubo osebo. Tudi to danes nekaj šteje, kajne?

Knjigo je izdala Založba Mladinska knjiga

JEŽKOV KOTIČEK

Kolo življenja

Jež svetuje, vi preberete:
Lance Armstrong, Ne gre samo za kolo

Sedeč v starinskem vlaku, ki je težka sopihal proti domu, sem ob sebi zaslišal prijateljčin glas. Beseda je dala besedo in o čem drugem kakor o knjigah bi lahko stekel pogovor. Priznam, nisem še prebral vseh njenih žlahtnih izborov in jih verjetno nikoli ne bom, vendar odločil sem se, da vam predstavim tole zgodbo ...

Ko sem pred kakšnim letom pisal o zgodbi Marlon Morgan, sem se kot kakšen neizkušen in strašno površen novinar, ki ne preverja objavljenih informacij, uštel o njeni resničnosti. Tokrat je drugače. Dokaz, da je življenje, ki nas nenehno postavlja pred nove preizkušnje in izzive, nepredvidljivo in nemalokrat tudi kruto, je nadvse živ in je letos že tretjič osvojil najprestižnejšo kolesarsko lovoriko na svetu - Tour de France. Ime mu je **Lance Armstrong** in je s pomočjo **Sally Jenkins** v knjigi z naslovom **Ne gre samo za kolo** opisal svoje najtežje vzpone in spuste.

Vprašanje je, komu se ima še živeča legenda sodobnega športa Lance Armstrong zahvaliti, da lahko še vedno v miru tlači našo ljubo zemljico, zmaguje na največjih kolesarskih dirkah in v objemu ljubeče žene uživa srečo, ki mu jo pričara naraščaj. Če bi omenil še hišo z bazenom in psa, bi najprej pomislili na brezskrbno, idilično življenje kakšnega petičneža. Prej omenjenemu mladeniču v življenju ni bilo nič podarjeno. Nasprotno. Začelo se je kot že ničkoliko ameriških zgodb o uspehu - z dna. Trdo delo, neskončno prekolesarjenih kilometrov, jeklena volja in nazadnje še strašna bolezen, ki bi po vseh zemeljskih pravilih morala mladeniča pokopati, ga je po bitki vseh bitk naredilo še močnejšega. Pogled na življenje je postal drugačen, vera v sebe še močnejša in izkazalo se je, kje pravzaprav biva njegova sreča. In res ne gre samo za kolo, gre za vrnitev v življenje samo.

Avtorjema res ne moremo pripisati bleščečega sloga pisanja ali kakšne posebne umetnosti v izražanju, vendar je (avto)biografija napisana tekoče in nadvse privlačno, zato jo boste pred prebrano zadnjo stranjo težko odložili.

"Zadnjo ciljno črto hočem prevoziti med ploskanjem svojih desetih otrok in svoje postavne žene in nato leči na polje tistih znamenitih francoskih sončnic ter milostno preminiti ..."

JEŽKOV KOTIČEK

Leti le tisti, ki si drzne

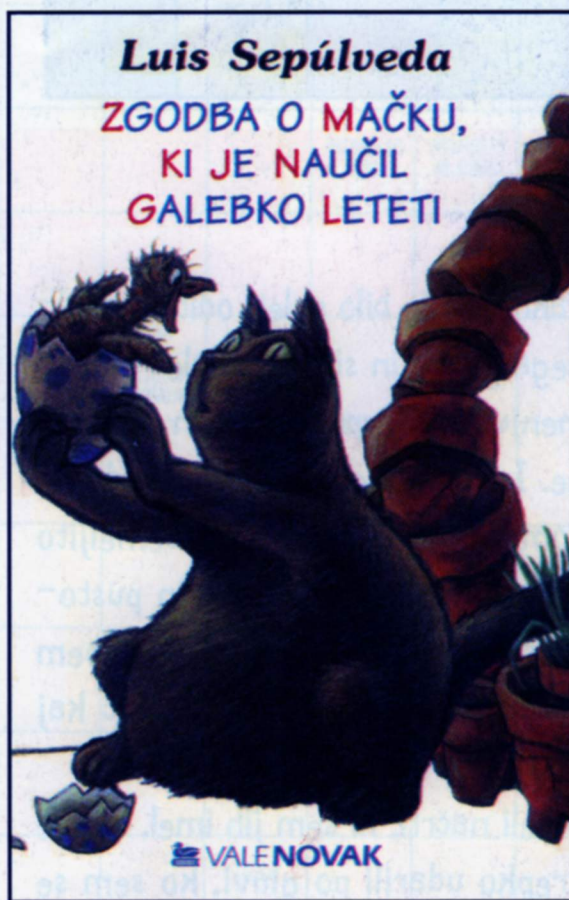
Nekega čudovitega sončnega dne je k meni priletela Sovica. Kot v zgodbi o Harryju Potterju, le da je imela čisto prave človeške poteze. Resnici na ljubo sem zaradi opravkov sam letal okoli nje, čeprav letanje ni ravno lastnost Ježev. Prijazno me je spomnila na zgodbo o mačku, še nekaj mačkih in galebki, ki je imela strašen problem ...

Zgodba o mačku, ki je galebko naučil leteti je lahko čisto nedolžna otroška zgodba. Naši medvedki in čebelice bi ji gotovo z napetimi ušesi in odprtimi usti prisluhnili. Vendar avtor takole mimogrede, čisto nedolžno a zgovorno pove toliko in takšne stvari, na katere marsikdaj pozabimo tudi starejši. Spoštovanje drugačnosti, ljubezen do bližnjega, skrb za sobivajočega, preprosto prijateljstvo in pravi življenjski pogum v živalski zgodbi, ki kar sama kliče po iskanju vzporednic. Govoriti naravnost o ljudeh in njihovih potezah, slabostih in napakah ... ah, zvenelo bi preveč resno in odraslo. Ko namesto ljudi živali povedo in pokažejo svoje, pa odrasli žal mislijo, da so to samo zgodbe za njihove otroke.

Torej, **Luis Sepúlveda** ne piše le o črnem, debelem mačku Zorbasu, ki je po nekem smešnem naključju svoj dom našel v stanovanju nekje v Hamburgu. Tukaj ni le mlada sirota galebka, ki bi zaradi človekovega malomarnega uničevanja narave skorajda ostala brez matere. In če menite, da maček galebki ne more biti prava mati, se globoko motite. Stvar pravzaprav teče kot po maslu, dokler ne ugotovimo, da nas je mati narava naredila različne in da galeb žal maček nikoli ne bo postal. Težak problem, kajne?! Mar pozabljamo, da obstajajo vrednote, ki letijo višje ...

Jež svetuje, vi preberete:
Luis Sepúlveda, Zgodba o mačku, ki je galebko naučil leteti

Pisatelja malce bolj zagrizeni bralci poznajo po romanu, ki je še danes med najbolj pogosto izposojenimi deli v naših knjižnicah. Govorim o poštem romanu z naslovom *Starac, ki je bral ljubezenske romane*. Toplo priporočam. Preberite in berite tudi svojim otrokom, hvaležni vam bodo.

In še odlomek, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin:

"Dobro je, da veš, da si nas naučila nekaj, kar nas navdaja s ponosom: naučila si nas ceniti, spoštovati in ljubiti bitje, drugačno od sebe. Lahko je sprejemati in ljubiti tiste, ki so kot mi. A storiti isto z nekom, ki je drugačen, je zahtevna stvar in ti si nam pomagala, da smo to dosegli."

JEŽKOV KOTIČEK

Pesmi, ki so odpele svoje

Kolo usode se je zavrtilo in v mojih dlaneh je pristala knjiga, ki ji po prvotnem vesoljnem načrtu tokrat še ni bilo namenjeno pristati v Ježkovem kotičku. Pa se nisem mogel upreti! Zavoljo tistega čarobno pomirjajočega, blago otožnega ugodja, ki mi zleze pod kožo vsakič, ko slišim Njegovo pesem. Nato navadno pustim telesu da si oddahne, duši pa pustim naj gre svojo pot.

Kakšne spomine ti, dragi bralec, prebudijo Njegove pesmi? Taborniki generacije "iz petdeset in neke" so v naših vrstah – kot kakšni glasbeni križarji – z ognjem in kitaro skrbno branili in ohranjali izročilo Njegovih balad ter drugih pesmi. Soju tisočerih zvezd in toplem objemu ognja je **Dorđe Balašević**, skozi neštete interpretacije mnogih po srcu večno mladih kitaristov, vedno dodal še nekaj svojega. Pa recite, da se motim.

En dotik zadostuje. **Dotik Svile** je naslov knjigi, ki na svojevrsten način združuje velik del avtorjevega pesniškega opusa z obilnim dodatkom njegove pisateljske žilice. Zbirka med platnicami skrbno varuje besedila Džordžetovih najboljših pesmi, mednje pa so vpletene jedrnate, zabavne in poučne avtobiografske zgodbe, ki navdušujejo s svojo pronicljivostjo, včasih tudi njemu lastnim cinizmom.

Ta precej obsežna knjiga je, presenetljivo, napisana v našem jeziku. Težaško in nehvaležno delo prevajanja Balaševićevih pesmi je precej domiselno in posrečeno (v mejah mogočega) naložil na svoja pleča Jaka Košir. Prevod ne dohaja izvirnika. Menim, da je v tem primeru to tako ali tako nemogoče. Vendar se mu s prevajalskimi mojstrovinami iz-

najdljivo in zanimivo približa. Prav zato je vreden branja. Da o vsebini pesmi sploh ne zgubljam besed... Ob zvokih Njegovih otožnih – nekateri bi z veseljem uporabili pridevnik "depresivnih" – balad, boste to z veseljem in najbolje ugotovili sami. Za ljubitelje in radovedneže torej!

In seveda, lepo prosim ...

"Oprosti mi Catherine,

Če sem bil premalo fin, ko bila si moja ljuba.

Oprosti mi Catherine,

Vse je zdaj samo še dim, niti senca od poljuba ..."

Jež svetuje, vi preberete:
Djordje Balašević, Dotik svile